

Hürriyet gazetesi Demirören grubuna satılmış. Bu grup daha önce Milliyet gazetesini satın almış ve ardından gazete tam olarak AKP çizgisini izlemeye başlamıştı. Şimdi de farklı bir gelişme olacağı söylenemez. Hürriyet zaten AKP çizgisine hayli yakındı, artık yakın olmayacak özdeş olacak...

Hürriyet gazetesinin Aydın Doğan'ın patronluğu döneminde bizim için özel bir işlevi vardı. Acilciler adını bütün ülkeye hem de defalarca duyuran bu gazetedir. Belma Gürdil'i "Bombacı Leyla" adıyla devrimci hareketin bir dönem en tanınmış kişisi haline getiren de bu gazetedir.

Bu gazete beni de değişik kereler sayfalarına taşımıştı.

Neden, bilmiyorum.

1980 yılı Ağustos ayı...

Bütün gazetelerde aynı haber: bir markette iki devrimci kurşunlanarak öldürülüyor, Hürriyet ise yapanın ben olduğumu yazıyordu.

Hatırlıyorum, umumi telefon kullanarak haber servisine telefon açtım; kendimi tanıtip haber müdürüne küfrettim.

Bir ay kadar sonra iki MHP'li bu cinayet nedeniyle yakalandı, mahkemeleri ne oldu, bilmiyorum.

Burada Hürriyet'in yaptığı yalan haberden daha ötesiydi, resmen pislikti.

Belma için mahkeme iddianamesinde bile bombacılıkla ilgili kelime geçmezken, Hürriyet “bombacı Leyla” diye isim takmıştı. Haydi bunu anladık ama MHP’lilerin yaptığı bir işi sol içi cinayet gibi göstermenin açıklanabilir tarafı yoktu.

Neden böyle yapıyorlardı, bilmiyorum ama tesadüfen olduğunu da sanmıyorum.

Bir yerlerden aldıkları metinleri yayınlıyorlardı sanırım...

Başlangıçta “yazarsa yazsın, ne olacak” diye düşünürdüm ama Isparta cezaevinde kaldığım aylarda özellikle taşra kentlerinde nasıl etkili olduğunu görecektim. İstanbul’da ne yapılırsa aralarında o ilden devrimcilerin de bulunduğu tutuklu ve mahkumlar bizden biliyorlardı. “Hayır, biz yapmadık” desem bile inanan yoktu.

21 Nisan 1980’de Sağmalcılar cezaevinden firar ettiğimizde de gazetenin birinci sayfasında sadece ben vardım. Halbuki 23 kişi kaçmıştık, 21 siyasi, iki adli tutuklu...

Firar hazırlığından önceden haberim vardı ama örgütlenmesini yapan ben değildim ve zaten yapamazdım da. Çok sayıda kişinin –aralarında mutlaka idarenin adamları da vardı- gözünün üzerimde olduğunu biliyordum. Koşuş sorumlusuydum, cezaeviyle ilgili toplantılara katılıyordum ve bambaşka işlerle uğraşıyor görünüyordum. Böylece diğer arkadaşlar daha rahat çalışabiliyordu.

Biz firarı düşünürken birkaç kişi sahte tahliyeyle kaçacaktı. Tahliyesi gelen sempatizan bir adli mahkumla anlaşıyordunuz ve tahliye günü onun yerine geçiyordunuz. Sordukları nüfustaki bilgilerdi, onları da önceden ezberliyordunuz.

Benim yapmam mümkün değildi. Hürriyet ikide bir fotoğrafımı bastığı için hemen tanırlandı, tipimi değiştirsem de tanırlandı.

Ne çektik bu gazeteden yani...

İyi tarafı hakkımızda yanlış bilgilerle de olsa Belma'yı, örgütü ve beni tanımayan kalmamıştı.

Paris Ev İşgalleri kitabında yer alan işgal evleri fotoğraflarının büyük bölümü Hürriyet'ten alınmadır. Gazeteden bir muhabir gelip işgalcilerle söyleşi yapmıştı, adım karışmasın diye hiç ortalıkta gözükmemiştim. 1982'de Paris'te büyük ev sorunu vardı –şimdi de var ya- ve amacımız insanlara kalacak yer bulmak ve bu soruna dikkat çekmekti. Söyleşiyi ben yapsam gazetenin ne yazacağını tahmin etmek zor değildi, eylem bambaşka tarafa çekilecekti.

Hürriyet bu sefer iyi bir iş yapıp haberi fotoğraflarıyla birlikte Türkiye baskısında yayınlamıştı. İbrahim Yalçın daha sonra haberi cezaevindeyken gazetede okuyup çok sevindiklerini anlatacaktı. Fotoğrafı çekilen evin duvarındaki yazılardan kimin yaptığı belli oluyordu.

Diyeceğim 1975 sonrasındaki 6-7 yılda bizim tarihimizle bu gazetenin hakkımızdaki yayını sürekli birlikte gelişecekti.

Bu gazetenin tarihimizde özel yeri vardır.